

GRANADA, KULMAKAPAKKA

Kuu ja kuun varjo,
 vuosivuorten baaritiski
 jonka peltiin kalahtaa kourallinen
 käytettyjä tähtiä.
 Kanissa kannukset, ja Lorcasta jäänyt
 vain huuli pikarin jäiseen
 reunaan.
 Mikä puristaa mustan varjotamman kylkiä nyt,
 mikä muu
 kuin taas toiveittemme känsäkantapää!
 Mitä muuta
 kuin maanpakoon, rajan lapset
 kauas kohti repeilevää
 silkkiä!

Kuu ja kuu,
 ja toinen ja toisen varjo
 kun varjot toinen toistaan kannustaen
 laukkaavat hiertyneissä satuloissaan
 ilman hevosta
 ja humautelee luodinmentävän lasin takaa
 Granadan kuuma asfaltti,
 hillitön nauru jonka siimapiiska
 suimii lautasille
 vanhaa taksia
 kuin karvatonta
 nuoruutta.

Kuu ja maan varjo,
 kun aamun markiisia lasketaan
 ja ruostuneen veivin ääni
 poraa reiän
 sydämeen.
 Jokainen meistä tekee jumalan,
 ja jos sen harhan viette
 kaikki romahtaa.

ILPO TIIHONEN